

[Aksel Larsen.]

private Initiativ, dominere. Det var det, man agiterede saa voldsomt med under Valgkampen i Fjor, og nu ser vi Følgerne af det. Vi Kommunistere krævede dengang fortsat Statsregulering af Udenrigshandelen og Fordeling af de Varer, der blev importeret. Dengang forsøgte man at agitere mod det ved at male Socialistforskrækkelsens Spørgelse paa Væggen, men jeg tror, den Tid, der er gaaet, har dømt Parterne effektivt imellem.

Ja, dette var det indenrigspolitiske Omraade, og jeg tror, det er tilladeligt herom at sige til Slut det, vi sagde i den politiske Udtalelse fra vort Partis Centralkomité-Møde den 8. September, hvilket jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse vil citere. Vi sagde, at

„Venstre-Regeringens Virksomhed har hemmet Genopbygningen, forfuset Udenrigshandelen og Forsyningen med Livsfornödenheder og truer med at føre Landet ud i økonomisk Kaos og Inflation. Samarbejdet i Folkets Tjeneste er i det politiske Liv ved at blive afløst af alles Kamp mod alle, og Folkets Tillid til Statsstyret svækkes.

Enten gøres der nu Ende paa Mindretalsstyret, Planløsheden, den reaktionære Kurs og den inflatoriske Politik i Danmark, eller Landet vil blive kastet ud i en økonomisk Krise og indre Kampe, som vil sætte deres ødelæggende Spor langt ud i Fremtiden.“

Staar det saadan til paa det indenrigspolitiske Omraade, staar det imidlertid ikke bedre til, hvad de Omraader angaar, der tangerer det udenrigspolitiske. Jeg agter ikke — bl. a. paa Grund af det fremrykkede Tidspunkt — at sige noget særligt om Danmarks udenrigspolitiske Stilling, men jeg ønsker at beskæftige mig med to af de Problemer, der ligger os allernærmest — jeg tænker paa Færøerne og Sydslesvig.

Hvad Færøerne angaar, er det vort Haab, at det Lagtingsvalg, der snart skal foregaa paa Færøerne, vil give et Resultat, som vil blive til Gavn for den færøske Befolkning. Efter min Opfattelse maa Danmark stille sig paa det Standpunkt, at det færøske Folk udgør en egen Nationalitet, og at det derfor maa have den videst mulige Frihed inden for det danske Riges Rammer, det videst mulige Selvstyre, og jeg haaber, at det Lagting, der fremgaa af Valgene, ved Forhandlinger med de danske Statsmyndigheder, med Regeringen

og Rigsdagen, vil kunne naa et Resultat, som hele Danmark, altsaa ogsaa Færøerne og det færøske Folk, kan være tjent med. Jeg ønsker det ogsaa af den Grund, at hvis Færøernes Tilhørsforhold til Danmark skulde blive opløst, saa tror jeg, det vilde faa meget uheldige Følger for Færøerne og Færingerne. Færøerne er en Del af det skandinaviske Norden. De har i Aarhus dreder hørt sammen med Danmark. Det er fælles hørt med Skandinaviens Folk, Færingerne har deres Kultur, de er af samme Sprogstamme, her hører de hjemme. De vil formentlig ikke kunne staa økonomisk alene, og hvis de skulde blive skilt fra Danmark, saa risikerer man, at Færøerne bliver en Kastebold for imperialistiske Stormagtsinteresser. Det kan hverken være i Danmarks, i Skandinaviens eller i Færøernes Interesse, og derfor haaber jeg paa det bedst mulige Resultat. Jeg vil imidlertid ikke undlade at benytte Lejligheden til samtidig at sige, at den højtærede Statsminister har i hvert Fald gjort, hvad han kunde, for at Resultatet skulde blive daarløst muligt. Man har til Tider ikke kunnet undgaa at faa det Indtryk, at Statsministeren havde et eneste Formaal — at sparke Færøerne saa langt bort fra Danmark som muligt. Paa anden Maade var det vanskeligt at fortolke de offentlige Udtalelser, han fandt det for godt at fremsætte paa Tidspunkter, hvor han, naar han ikke kunde finde paa noget klogere og rigtigere at sige, i det mindste kunde have gjort Landet den Tjeneste at tie stille.

Paa et andet Omraade har han ogsaa talt, men der gik hans Bestræbelser ganske øjensynligt i modsat Retning. Her ønskede han at udvide Danmarks Landomraade, han gjorde sig til Talsmand for Ejdergrænsen, for Sydslesvigs Indlemelse i Danmark med en Befolkning, som overvejende er tysk. Vi har diskuteret det før her i Tinget, sidst den 9. Juli, og Resultatet af denne Diskussion blev jo, at der blev vedtaget en Udtalelse af Folketinget, som jeg maa sige, jeg i Dag er glad for, at vort Parti ingen Lod eller Del har i og intet Medansvar for. Dengang blev der sagt, at det var det yderste, man kunde strække sig til; det blev sagt fra de Partiers Side, som i Grænsespørgsmaalet staar paa Linie med os, men gik med til at stemme for Udtalelsen. Vi hævdede dengang, at Udtalelsen var uforsvarlig i sine almindelige Formuleringer, og samtidig, at man jo ikke kunde vedtage en saadan Udtalelse, naar man ikke havde Garanti for, at Landets ansvarlige Statsminister vilde